

In memoriam

ZDRAVKO MATULJA (13.lipnja 1957.-24.prosinca 2022.)

Umro je Zdravko Matulja. Napustio nas je jedan od najvećih, najkarizmatičnijih, najtrofejnijih, tehnički najstručnijih motociklista s ovih naših prostora.

Tuga i nevjerica zavladała je u badnje jutro, prije koji dan, na vijest da nema više Mrgića, kako su ga od milja znali, zvali i poštovali prijatelji, poklonici brzina, stara generacija, ali i oni mladi do kojih je, u ova današnja tehnološka vremena, stigla informacija da je bio, postojao, ostvarivao neostvarivo, jedan sitni čovjek, ali prije svega – Čovjek.

Zdravko Matulja rođen je u Voloskom (Opatija) 13.lipnja 1957.godine. Odrastao je uz majku, nonića i nonu, u radničkoj obitelji, ponad rodnog mjesta, na Kuku. U djetinjstvu se bavio i zanimao biciklima, da bi već s dvanest godina vozio HMV, dvobrzinski motor proizveden u Tvornici motora Zagreb. Prva sportska iskušnja i radosti doživio je 1972.godine pobijedivši na Prvenstvu Zajednice općina Rijeka u vožnjama spretnosti. To je bio podstreh da postane i članom Auto moto društva Matulji. Pobjede su se nizale na sličnim susretima u okviru šire regije, da bi tri godine kasnije ostvario prvi nastup u tadašnjoj „nacionalki“ klase 50 ccm, naravno na motociklu Tomos. U međuvremenu, Zdravko je završio srednjoškolsko obrazovanje za mehaničara u Rijeci, ali i ugostiteljstvo u Opatiji. Radio je u Autotransu, Torpedu, ali i privatnom sektoru.

Svojevrsnu prekretnicu u njegovu sportskom putovanju činio je test tvorničkih Tomosa na tada novoj pisti Automotodroma Grobnik 1979.godine, što mu je donijelo status tvorničkog vozača. Stekao je veliko povjerenje Janeza Imperlea, vođe tvorničkog tima Tomos iz Kopra. Nastavio je s nastupima i najčešće pobjedama, a 1981.godine propušta šansu nastupa na utrkama Prvenstva Europe obzirom da su te godine, na putu do utrke u Požegi, poginula dva mlada matuljska talenta i Zdravkovi prijatelji Tedi Jeličić i Edi Grbac.

Stigla je tako godina i sezona za pamćenje. Zdravko Matulja upustio se u putovanje europskim stazama i 1982.godine, nakon izuzetnih rezultata u Italiji, Njemačkoj, Nizozemskoj, Engleskoj i Španjolskoj ostvaruje do sada nikad nadmašen motociklistički uspjeh. Postaje prvim, tada još u okvirima bivše države, od davne 1945.godine, ali i do dan danas u ovim sadašnjim okvirima, jedinim europskim prvakom u klasi 50 ccm. Zdravko je taj uspjeh ostvario ne kao član tvorničkog tima, već individualac, a najveća su mu podrška i pratnja na svim utrkama Starim kontinentom bili šogor Sreten Stajkić i Querino Mattulja. Zdravko je na svakoj utrci primjenio puni talent, znanje i volju, upornost se isplatila i mnogima je dokazao da hoće, može i zna. Da ništa drugo u daljnjoj karijeri nije ostvario, postati prvakom Europe, svrstalo ga je u red besmrtnih asova, u red šampiona od formata.

Zdravko je svoj oktanski put nastavio i u okviru svjetskog prvenstva, da bi godinu kasnije, 1983. na Automotodromu Grobnik, na našem Grand Prixu, osvojio najbolji rezultat, četvrto mjesto klase 50 ccm, tik do svjetskih klasa, uz koje je ravnopravno stajao na počasnom postolju dobivši tada posebnu nagradu organizatora.

Od 1983. do 1990.godine, kroz tri različite klase, 50, 80 i 125 ccm, nastupio je na 17 utrka svjetskog prvenstva, da bi najbolji rezultat sezone ostvario 1984.godine 12.mjestom klase 80 ccm. Nizao je i domaće nastupe u više klasa, u završnici karijere i u klasi 250 ccm, osvajao naslove prvaka bivše države, potom Hrvatske, bio je prvakom Aple Adria Cupa, prvakom Mediterana. Branio je boje AMD Matulji, AMD Kvarner i Prvog HMK Zagreb, u kojem je bio jedan od lidera u eri Vilka Severa, mecene hrvatskog motociklizma, nekad i samog natjecatelja, a od osnutka 1992.godine i prvog predsjednika Hrvatskog auto i moto športskog saveza.

Zdravko je na svakom svom motociklu primjenio znanje i umijeće koje je imao, a kruna stalnog druženja s motorima bio je i vlastiti projekt MTM kojeg je za života ostvario konstruiravši 1986.godine novi motocikl klase 80 ccm.

Osamostaljenjem Hrvatske Zdravko je dao svoj veliki obol i doprinos Domovinskom ratu u kojem je bio aktivnim sudionikom od 1991. do 1993.godine, a potom i Akcije Oluja 1995.godine. Bio je pripadnikom Hrvatske vojske u 155.brigadi Crikvenica, te 111. i 128. riječke brigade HV, a među prvima je pristupio i posebnoj jedinici Sportske čete iz Zagreba. Bio je i sanitetski vozač tijekom rata, stekao čin pričuvnog stožernog narednika Hrvatske vojske, a odlikovan je Spomenicom domovinskog rata.

Život, niti u ranoj mladosti, a niti kasnije nije mazio Zdravka Matulju. Po zaključenju ratne etape, teško je prihvaćao nepravdu. Teško je dozvoljavao da se dopre do njegove intime.

Aktivnim nastupima zaključio je karijeru 1996.godine, a tek sredinom 2000.-tih vraća se stazama u ulozi mentora mladim vozačima. Oni s kojima je Matulja radio polučili su visoke rezultate, što nije bilo neuobičajeno, jer je od svakog talenta učinio prvaka. I tada, kao i tijekom svoje karijere, primjenio je sve što je znao, a znao je i stekao mnogo, toliko mnogo da će ostat upamćen u redovima oktanskih zanesenjaka i upisan u Zlatnu knjigu motociklističkog sporta ovih naših prostora.

Zdravko je živio skromno, povučen od javnosti, rijetki su njegovi javni nastupi i pojavljivanja, a u posljednjim godinama vrijedi zabilježiti svečanost 80-godišnjice prve utrke na Preluci prigodom otvaranja matuljske Izložbe utemeljene na arhivskoj građi kroničara motociklizma Gorana Slavića, koja je potom prerasla u knjigu „Preluk – legenda koja živi“ ili pak sebi za odušak nastup na kulturnoj Gimkani, zaštitnom simbolu moto sporta Matulja i šireg okruženja. Bolest je bila neumitna i u 65.godini, točno 40 godina nakon što je ostvario svoj životni trijumf na vrhu Europe, na dan koji će svi pamtiti, a koji je trebao biti trenutak slavlja i veselja, „povukao“ je Mrgić ručnu i jednostavno nas napustio, tužne i iznevjerene.

Vrijedi priznati da je od šire društvene zajednice zaslužio više. Gdje bi mu bio kraj onih 80-tih da je njegov talent, volja, znanje i umijeće bio prepoznat. A nije ! No, život je to koji piše povijest. A Zdravko Matulja svoj pečat povijesti ostavio je, ako nigdje drugdje, ono u motociklističkom svijetu. Hvala mu za svaki dobar trenutak.

Miroslav KRPAN

